Ochii văd ceea ce culorile dictează

On Iunie 15, 2022

Ceea ce vezi în jur poate fi perceput ca o reacție artistică la emoțiile pe care le trăiești cel mai des prin intermediul procesului de comparație între simțire și condiția de creator.

Ca instrument al reflecției și al intuiției, în planul real al unei imagini metaforice care dezvăluie idei și sentimente, ochii nu pot nega faptul că orice formă artistică ieșită din comun reprezintă, la rându-i, întregul curs al artei în termenii schimbării modurilor de percepție. Şi numai în măsura în care sunt relevante în cadrul picturii cele patru componente ale tabloului: coloritul, desenul, lumina și clarobscurul, artistul va putea să realizeze o extindere reală a spațiului de creație în afara reprezentării unor idei, sentimente sau situații diverse.

Toate acestea pot oricând să fie străbătute de-a lungul și de-a latul, și câteodată de-a curmezișul în forme și în culori, luate calitativ izolat, înfășurate în metafore și simboluri. Din acest motiv nu pot să abandonez arta, hotărând să văd fiecare lucru din jur ca pe o teorie a culorii și a contrastului ce susține că „este ușor să pictezi mai strălucitor orice lucru când se află în bătaia soarelui”, asta dacă nu cumva vreun semn sacru apărut neașteptat pe cer îmi va face vulnerabilă percepția asupra ceea ce se întâmplă în jurul meu.

Bineînțeles, pentru a scoate în evidență semnificația celor patru componente particulare ce stau la baza realizării oricărui tablou, concomitent cu reuniunea și acțiunea lor comună într-un întreg atotcuprinzător, va trebui să indic pe scurt semnificația absolută a fiecăreia în parte. Desenul poate fi perceput ca o proiecție a vederii artistului în spațiu sau în plan. Coloritul este dat de intensitatea cu care se prezintă o formă, o construcție reinterpretabilă sau o plăsmuire a imaginației. Lumina arată realitatea într-un mod fabulos. Iar clarobscurul este contrastul între lumină și umbră.

Leadership: Poți să oferi o imagine asupra modului în care să-și îndeplinești rolul de Creator, luând considerare faptul că tot ceea ce se află în conținutul ei poate deveni la rându-i o formă sau esență?

A retopi în cadrul tabloului oricare din aceste componente, ca diferență de afișare a realității, în așa fel încât ele să nu se excludă reciproc, deci atribuindu-le o importanță particulară în așa zisa "anatomie a cunoașterii artistice”, ar însemna practic să reprezint formele lucrurilor ca pe niște modele de manifestare ale sufletului, nu ca pe niște obiecte decorative, plutitoare în marea conștiinței mele. Ele ar mai trebui să fie văzute cu totul independent de celelalte potențe ale naturii. În același timp, trebuie să iau în considerare faptul că tot ceea ce se află în conținut poate deveni la rându-i o formă sau esență.

Da, tare dificil este să nimerești culoare după culoare, din apropierea vederii care nu se manifestă în interiorul tău, și să nu ratezi măcar o singură dată nuanța potrivită. Mai dificil de atât este să pătrunzi în adâncul sufletului de artist, plin de mistere, și să conștientizezi faptul că există o altă combinație de culori care suferă enorm dacă nu este scoasă în evidență în momentul în care ochii, plini de suferință, sesizează o oarecare lipsă de contrast în condiții de lumină slabă. Așadar, nu doar culorile, ci și sufletul trebuie să treacă proba de foc a analizei, a observației, a schimbării, a transformării.

Să fiu mai explicit. Conținutul unei imagini capătă acea formă de ”reprezentare a frumosului” atunci când el este afișat într-un tablou de mare frumusețe cromatică, artistul focalizându-se asupra unui subiect ce nu se epuizează niciodată. În același timp, conținutul imaginii poate să capete acea esență de o gravitate sfântă care plutește peste vraja aprigă a conștiinței, atunci

când artistul reproduce cu convingere lumea spirituală, luând ca punct de reper cele mai sublime aspirații spre universalizarea trăirii frumosului. Un asemenea artist devine o ființă liberă, nefiind afectat în vreun fel de realitatea pe care o zămislește în creațiile sale.

Leadership: Poți să-ți desăvârșești creația printr-o calitate a imaginii asemănătoare cu realitatea, conferind un bogat conținut spiritual înclinației tale naturale spre sensibilitate?

Ceea ce adesea văd apărând sau dispărând, și care datorită caracterului trecător creează ideea de iluzie, nu are nimic de-a face cu realitatea însăși, ci mai degrabă cu acele culori care provoacă suferință. Căci, ceea ce văd în majoritatea lucrurilor este doar o înlănțuire a cauzelor și efectelor pe care culorile în special, le produc atunci când starea mea psihică și emoțională nu poate opri suferința. Numaidecât, culoarea pune în valoare puterea sensibilității mele de a rezona la sinceritate, la generozitate, la iubire, în așa fel încât miracolul acestei lumi să unească esența mea creatoare cu harul divin. Tu cum rezonezi cu minunile lumii?

De exemplu, văd o culoare care îmi place, dar nu reușesc să redau în imagine (tablou) exact acea nuanță care mi-a răscolit simțurile. Iar eu nu sunt Buddha, nu pot să urc până la originile suferinței, apoi să parcurg drumul invers și să arăt în final "Calea eliberării". Însă, dacă aș putea să introduc acea culoare într-o participare la natură divină, s-o compar cu triumful spiritului particular asupra celui universal, și dacă aș putea să filtrez subtil lumina care determină culoarea percepută de ochi astfel încât să creez ambiențe uimitoare, atunci poate aș ajunge să-mi sporesc interesul pentru arta simultaneității care spiritual conferă iluminare.

Calitatea unei imagini depinde de intensitatea culorii dominante care rămâne neschimbată în timp. Dar culoarea nu este întotdeauna o eliberare de un sentiment negativ întâmplat în realitate, ci poate fi și o alternativă la negru. Trebuie s-o am viu în minte, în orice fel de combinație de nuanțe, concomitent cu ochii spiritului care nu trebuie orientați în altă direcție (a naturii lucrurilor ce sunt folosite într-un întreg). Ba mai mult, trebuie să introduc această culoare în dimensiunea minimală a cuvântului izolat, ca într-o poezie enigmistică, încât să creez senzația de mistic și ocult.

În procesul de formare a leadershipul trebuie să acceptăm realitatea pe care o înfățișează ochiul de artist într-o imagine a cărei sensibilitate vibrează la chemarea harului divin.

Ochii văd ceea ce culorile dictează atunci când surprinzi plăcut o asemănare între stările tale emoționale și realitatea exterioară a lumii. Ceea ce vezi în jur poate fi perceput ca o reacție artistică la lumea în care trăiești, cu mențiunea că realitatea este asociată cu capacitatea ochilor de a se focaliza exclusiv asupra creatorului de frumos aflat față în față cu divinitatea.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-vad-ceea-ce-culorile-dicteaza.html